

Με το φέρι έφτασε κι ένα παλιό ετοιμόρροπο τρίκυκλο, που το οδηγούσε ένας γέρος ψαράς γεμάτος ρυτίδες. Ήταν ο ίδιος εκείνος που τους είχε φέρει την ντουλάπα εδώ, και που τώρα ερχόταν για να φορτώσει τα λίγα τους πράγματα για την Αθήνα: ο Πέτρος άφηνε όλα του τα υπάρχοντα στη νησί, στο σπίτι και στο ιατρείο, εκτός από λίγα ρούχα, αναμνηστικά, και λίγες χαρτόκουτες βιβλία· και η Πολέτ δεν είχε άλλο από τα ρούχα της.

Η χαρά και η συγκίνηση δεν κρύβονταν στο πρόσωπο του αγροτικού γιατρού που μόλις είχε τελειώσει την απαιτούμενη υπηρεσία υπαίθρου. Ίσως πάντως η συγκίνηση να υπερτερούσε, και να 'κρυβε τη χαρά. Βοήθησε τον οδηγό τους να φορτώσει το τρίκυκλο, έσφιξε το χέρι όσων είχαν μαζευτεί τριγύρω του για να τον αποχαιρετήσουν —μαζί και ο παπάς με τη σύζυγό του, που του χαμογελούσαν και οι δυο ντροπαλά, ή ίσως πονηρά—, έπιασε και την ωχρή παλάμη της Πολέτ με τα αδύνατα αλλά γερά δάχτυλα, και επιβιβάστηκαν στο παλιό πλοίο.

Ήταν μια ωραία ημέρα, ό,τι έπρεπε για ταξίδι. Στο λιμάνι, τα αυτοκίνητα των καινούριων επισκεπτών κόρναραν και προσπαθούσαν να βρουν τον σωστό δρόμο για να φύγουν από κει, πηγαίνοντας προς τα χωριά ή απλώς έξω από τη Χώρα, στις νέες πανσιόν. Ήταν ανακατωμένα με όσους τουρίστες έρχονταν χωρίς μεταφορικό μέσο, με τα μπαγκάζια τους στο χέρι ή κρεμασμένα στις πλάτες, που ήδη είχαν ξεκινήσει διαπραγματεύσεις με τους ντόπιους για την τιμή των ενοικιαζόμενων δωματίων.

Ήταν μια όμορφη φωτεινή ημέρα για να ξεκινήσεις την καινούρια ζωή σου.

Οι γλάροι φώναζαν κοροϊδευτικά και ξεκούφαιναν τους πάντες. Ήξεραν πως οι ζωές των ανθρώπων ήταν μικρές, και μια στάλα ανόητες, και γεμάτες βάσανα και στενοχώριες, εκεί όπου έπρεπε να υπάρχει μόνο ανεμελιά και άλλο τίποτε.

Επέλεξαν το επάνω κατάστρωμα. Ο Πέτρος ήθελε να βλέπει το νησί έτσι όπως θα ξεμάκραιναν προς το πέλαγος. Πέρασε το χέρι του από τους ώμους της και την έσφιξε επάνω του. Οι μηχανές πήραν μπροστά, οι κάβοι λύθηκαν, ο καταπέλτης σηκώθηκε, οι ναύτες στο πλοίο και οι νησιώτες στην προκυμαία κινούνταν διαρκώς.

Όλα ήταν τέλεια, και καλώς καμωμένα. Ακόμα κι εκείνο το σμάρι των γλάρων που πέταγαν πάνω από το κεφάλι τους τσιρίζοντας και ζητώντας τροφή: κάποια παιδάκια άπλωναν με φόβο τα χέρια τους κρατώντας ένα μπισκότο ή ένα κομμάτι ψωμί· κάποιοι γελούσαν· κάποιοι στέκονταν αμίλητοι και κοιτούσαν το νησί που ρουφιόταν από τον ορίζοντα.

Άραγε θα υπήρχε ακόμη όταν δεν θα το έβλεπαν πια; Άραγε θα τους θυμόταν οι ντόπιοι; Είχαν αφήσει κάτι εκεί; κάτι από την ψυχή τους; ένα μικρό αποτύπωμα;

Τα μάτια του Πέτρου δάκρυσαν. Όχι πολύ. Αλλά τώρα έβλεπε θολά το περίγραμμα της παραλίας που άφηναν κι αυτό πονούσε λιγότερο.

Την έσφιξε κι άλλο επάνω του. Εκείνη δεν ανταποκρίθηκε: απλώς υπάκουσε στο κάλεσμα του μπράτσου του, όπως έκανε πάντα. Με το ελεύθερο χέρι του, έπιασε απαλά το κεφάλι της και το έβαλε να ακουμπήσει στον ώμο του. Η Πολέτ το δέχτηκε.

Κι έμειναν έτσι εκεί, στην κουπαστή του δεύτερου καταστρώματος, να αποχαιρετούν βουβά απο μέσα του ο καθένας το παλιό, μικρό, θολό νησί, το γεμάτο ψυχές, φωνές, λέξεις και πράγματα, που τους είχε κρατήσει ένα χρόνο μέσα στα μυστικά του.

Ο Πέτρος ανατρίχιασε. Κάτι μέσα του του έλεγε ότι δεν θα ξανάβλεπε αυτό το μέρος, ότι θα ταξίδευε για μακριά, πολύ μακριά, κι ότι θα ξεχνούσε ότι εδώ εξάσκησε για πρώτη φορά την ιατρική που τόσο αγαπούσε. Τώρα είχε άλλα σχέδια: δουλειά, πολλή δουλειά για το ιατρείο του.

Και μετά για την κλινική του.

Και μετά... α, ποιος ξέρει τι θα 'κανε μετά. Μετά, ίσως και να ξαναρχόταν πάλι εδώ, όταν κι αυτός θα είχε αλλάξει, και η Πολέτ, αλλά και το νησί.

Όλα αλλάζουν. Όλα. Κι όχι μόνο επειδή τα κοιτάμε εμείς. Όλα αλλάζουν επειδή όλα ζουν, επειδή όλα ανασαίνουν και υπάρχουν και μας επηρεάζουν και επηρεάζονται από μας.

Και τότε κάτι μέσα στη θάλασσα διέκοψε τους συλλογισμούς του. Τι ήταν;

Έσκυψε πάνω από την κουπαστή, και κοίταξε πιο εξεταστικά. Τίποτε δεν φαινόταν. Όχι — τώρα φάνηκε καθαρά. Και τώρα ξαναχάθηκε. Και τώρα... “Ω Θεέ μου, ένα πτερύγιο...” σκέφτηκε. Ένα πτερύγιο... καρχαρία...” Ανατρίχιασε πάλι, παρά τον ήλιο που τους έλουζε από παντού. Το πτερύγιο χάθηκε, και δεν ξαναφάνηκε. Πάνω στη θάλασσα χόρευαν λευκές και σκούρες μουτζούρες. Αέρας σηκώθηκε, και ανάδευσε τα κύματα. Το παλιό σκαρί ανέβηκε πάνω στην απότομα φουσκωμένη θάλασσα, στάθηκε στη ράχη της, κι έπειτα βούλιαξε πάλι, χαμηλά, για να ξανασηκωθεί αμέσως μετά και να μείνει για λίγο εκεί, ψηλά, αποκτώντας μια καινούρια οπτική πάνω στα πράγματα. Ο άνεμος άρχισε να λυσομανά λες και κάποιος είχε ανοίξει απροειδοποίητα το κουμπί ενός τιτάνιου ανεμιστήρα. Ο ουρανός σκοτείνιασε, και ο ήλιος κρύφτηκε.

Ο Πέτρος ένωσε να παγώνει μονομιάς, και τύλιξε προστατευτικά τα χέρια του γύρω από την Πολέτ. Το κατάστρωμα ανεβοκατέβαινε, φωνές ακούγονταν, και άνθρωποι έτρεχαν να κρυφτούν στο μεγάλο σαλόνι. Ψεκάδες νερού πετάγονταν μέχρι εκεί ψηλά. Και το πλοίο έγερνε και βογκούσε αβοήθητο στο πέλαγος.

«Μπουρίνι», της είπε μόνο, και μαζί της κατέβηκε τη σιδερένια σκάλα, για να χωθούν μαζί με τους άλλους στο απάνεμο σαλόνι.

Άδικα κατέβηκαν: η καταιγίδα ήταν μικρή, περαστική, και πιο πολύ παιχνιδιάρα παρά επικίνδυνη. Τους άφησε πολύ γρήγορα μόνους, να πλέουν πάνω στην ξανά ήρεμη θάλασσα, λες και ήθελε μονάχα να τους κάνει τα καπρίσια της, να τους δείξει τι μπορούσε *όντως* να τους αναστατώσει.

Το μέτωπο του Πέτρου έκαιγε τώρα. Μια βαθιά, άγρια ανησυχία άστραψε μέσα του, που τον έσπρωξε να την αγκαλιάσει εκεί, μέσα στο σαλόνι του πλοίου, ανάμεσα στους άλλους επιβάτες που έδειχναν μισοαναστατωμένοι και μισοανακουφισμένοι. Την άρπαξε, την έσφιξε, και τη φίλησε στα χείλη.

«Δεν θέλω να σε χάσω», της είπε ξέπνοα. «Δεν θέλω να χαθείς. Έχουμε...»

Δεν τελείωσε τη φράση του. Η Πολέτ σήκωσε το δείκτη της και τον έβαλε στα χείλη του. «Σώπα», του είπε. «Σώπα. Όλα θα πάνε καλά».

Ο Πέτρος την πίστεψε μέσα στη δυσπιστία του. Ναι: όλα θα πήγαιναν καλά. Θα πήγαιναν τέλεια.

Μα ως τότε;